

*Opgedragen aan mijn vrouw. Bedankt voor alles
maar vooral om mee te stappen in mijn avonturen,
zowel op professioneel – als op sociocultureel vlak.*

INHOUD

HOOFDSTUK 1

De weg naar het boerenpaard	5
1. Even mezelf voorstellen	6
2. Het paard in mijn leven	13
3. Een artikel in 1991 dat mijn leven overhoopgooid	16

HOOFDSTUK 2

Mijn traject naar de paardenvisserij	19
1. Een brokje geschiedenis	20
2. Iets wat niet te begrijpen valt maar toch is gebeurd	26
3. Mijn (lijdens)weg naar een zeewaardig boerenpaard	27
4. Het verdere verloop	35

HOOFDSTUK 3

Van stoeten tot de huifkar en via de viskar en paardenorgel naar de pladijzen	37
1. De stoeten	38
2. De huifkar	39
3. De viskar	46
4. Het paardenorgel	50
5. Het visbakken	52

HOOFDSTUK 4

Een schelle van de zeuge en via het boerenpaarden getrek naar de kwispel 53

1. Werkgroep Vlissegem kermis 54
2. Varken aan 't spit 54
3. Het boerenpaarden getrek 58
4. De Paardenzegening in Vlissegem 59

HOOFDSTUK 5

Trekwedstrijd tweespan 63

1. Opstellen van het reglement 64
2. De rassen die in de loop der jaren hebben
deelgenomen aan de trekwedstrijd 66
3. Le pas du travail 69
4. Gehanteerde knepen bij de voerders 73
5. Markante gebeurtenissen 73
6. Het verloop van de trekwedstrijd door de jaren heen 76
7. Redenen die de terugval van het aantal deelnemers
verklaren 77
8. Winnaars van de trekwedstrijd door de jaren heen 79
9. Het trekrecord 81
10. Gaan we naar een eindpunt van de 'trek' in Vlissegem? 82
11. Dankbetuiging 82

HOOFDSTUK 6

Besluiten, voorstellen en slot 83

1. Besluiten 84
2. Voorstellen 89
3. Slot 91

BIJLAGEN 92

HOOFDSTUK 1

De weg naar het boerenpaard

1. Even mezelf voorstellen

Ik ben Jean-Pierre Markey (25.12.1945) en gehuwd met Goedele Verbraeken De Beys en samen hebben we 2 kinderen: Heleen en Elke en 4 kleinkinderen: Lisa en Lore alsook een tweeling: Marieke en Ella.

In 1964 ben ik ‘afgedreven’ van Nieuwpoort naar De Haan. Ik ging er studeren aan het Hoger Instituut voor Sociale Studiën verbonden aan het Zeepreventorium. Na mijn studies was het duidelijk: de Gemeente had mijn hart gestolen en ik wou er mij in de toekomst settelen.

Zeker tijdens mijn stages zag ik er het belang van in om als Welzijnswerker *verbindend* te zijn voor de doelgroep waarvoor je werkte maar ook in het maatschappelijk gebeuren. Dit principe ben ik mijn leven hondstrouw gebleven. Samen iets realiseren voor de gemeenschap waar mensen mekaar ontmoeten, samen plezier maken – dienstbaar zijn – wrevel uitpraten enz. zorgt ervoor dat men tot een hecht gemeenschapsgedeven kan groeien waar zowel vreugde als verdriet kunnen gedeeld worden en de hulp dan ook niet veraf is. Het is tevens een buffer tegen de vereenzaming.

Het was een goed tegengewicht ten overstaan van mijn professioneel werk. Wie geïnteresseerd is in mijn curriculum vitae, verwijs ik door naar bijlage 1.

Overal waar ik woonde heb ik mij geëngageerd in het verenigingsleven. Liefst een activiteit die een andere invulling had dan de zoveelste rommelmarkt.

Dit boek is geen ode aan mezelf maar hopelijk wel een aanzet voor (veel) mensen om op een actieve manier – engagement – te tonen naar zijn naaste. Verder heeft de geschiedenis ook zijn waarde. Een combinatie van ‘old’ en ‘new’ is best mogelijk. Ik sta voor pluralisme en vriendjespolitiek is niet aan mij besteed. Ik wou nieuwe paden – op sociocultureel vlak – bewandelen met het streven om kwaliteit te bieden aan het gebeuren. In dit boek geef ik vrank en vrij mijn mening.

Ik ben geen historicus en ik heb mijn agenda's niet bijgehouden, wat ervoor zorgt dat ik maar enkele data – van de activiteiten waar ik deelgenoot van was – kan weergeven. Misschien een zoektocht voor de Heemkundige Kring?! Ik heb trouwens ook geen benul door wie en waar de foto's in het boek genomen zijn en hoe ze in mijn bezit zijn gekomen. Wel zeker weet ik dat er een paar foto's bij zijn van John of Werner De Baere, Jan Vernieuwe en John Pauwels. Ik heb tevens mogen neuzen in het archief van Edwin Vandenberghe. In het boek zullen namen voorkomen. Ik zal zoveel als mogelijk proberen de juiste schrijfwijze te achterhalen. Sorry wanneer het mij niet is gelukt.

De lezer krijgt nu een opsomming van mijn voornaamste engagementen waar ik in het boek niet meer zal op terugkomen.

- mede bedenker van de Roepsteenfeesten in Klemskerke. Aan de kerk staat een steen waarop in het verleden de Champetter, na de Hoogmis, de verordeningen aan de bevolking toeriep. Ik leidde de Champetter – verkiezingen en één van de proeven was een rollenspel waarbij de kandidaat Champetters een kwade dame (gespeeld door mijn vrouw) dienden te kalmeren. In de jury zat zelfs een Rijkswachter! Soms liep het uit de hand wanneer Champetters het verkeer begonnen te regelen. Dit volksgebeuren werd in Klemskerke, de jaren nadien, niet meer geëvenaard.
- als lid van de veteranenvoetbalclub heb ik mijn steentje bijgedragen voor het organiseren van de fancy fairs op de markt in De Haan, met als doel de clubkas te spijzen. In een carroussel met genummerde hokjes mochten de toeschouwers wedden in welk hokje het Guinese biggetje zou kruipen.

Nu even terzijde: ik heb op Trammelant ooit eens een biggetjeskoers georganiseerd. Ik nummerde de biggetjes welke ik in bruikleen kreeg van Wim V. D. Berghe. De biggetjes namen plaats op de startlijn en er werd eten gestrooid tot aan de aankomstlijn. Er kon gewed worden welk biggetje er als eerste over de lijn zou komen. Een helper stelde voor om in plaats van nummers de namen van de Burgemeester en Schepenen te vermelden maar dat heb ik wijselijk niet gedaan.

- jaren gratis met mijn Jeep een carnaval – wagen getrokken. Carnavalisten sprongen erop en af. Wanneer Carnavalisten onder de wielen van het getrek zouden terecht komen, lag de verantwoordelijkheid bij de chauffeur...
- in Wilskerke was ik mede - initiatiefnemer voor de organisatie van de Flerisfeesten. Fleris was een spook dat leefde op de Fleriskothoeve. Zijn specialiteit: de meiden het leven zuur maken. Bij mijn vertrek uit Wilskerke hebben we met het laatste geld een standbeeld van Fleris laten maken.
- mede ondersteuner van de Vosseslagstoet met als thema Mong De Vos en dit in samenwerking met de handelaars die de stoet in handen namen. De legende leert ons dat de strandjutters elk een inhammetje in de duinen hadden. In de volksmond: een slag. Uit de overlevering weten we dat een zekere Louis de gevonden voorwerpen van Mong had ontvreemd. Dit leidde tot een ruzie in een café waarbij Louis het leven liet. Ik had een act bedacht waarbij achter de kist van Louis schreiende vrouwen zouden lopen en al zeg ik het zelf, het was een succes.

Leden van de werkgroep brachten stevast de doodskist op voorhand bij mij thuis zodat ik die al op de kar kon laden. Mijn Schoonvader kwam op bezoek en hij zag de kist staan en zei: “Dat is wel vooruitziend zijn!”

Tijdens een stoet was er een uitbeelding voorzien waarbij een voerder (over wie het ging is van geen belang) met zijn boerenpaard de geboeide Mong De Vos aan een koord moest voorttrekken. Het paard was nogal zenuwachtig en het kreeg een kalmeringsmiddel toegediend. Ongeveer halverwege de optocht ging de voerder eruit want zijn boerenpaard dreigde in slaap te vallen! Ook de figurant mocht ermee ophouden.

Toen de Gemeente de stoet overnam was precies de ziel uit het gebeuren verdwenen. Praktisch geen enkele inwoner van de Vosseslag nam nog deel aan de stoet. Meer zelfs; bij een scene op een kar rond het vissersgebeuren diende men in laatste instantie beroep te doen op jobstudenten...

- mijn inzet voor Trammelant kon uiteraard niet ontbreken. Het viel mij op dat de parking over het tramhuisje, tijdens het evenement er braakliggend bij lag. Samen met Marcel Van Roose (Ic Diene) hebben wij er een invulling aan gegeven. Liefst met thema's van de tijd van toen en in deze kledij. Naast het varken aan 't spit was er een dranktent en het pannenkoekenhuisje waar pannenkoeken werden gebakken op een Leuvense stoof.

Aan de Leuvense stoof: Goedele en Heleen.

Toen Patrick Blondé ('t Kapoentje) erbij kwam, nam de activiteit een hogere vlucht. Hij durfde risico's te nemen en hij stelde meteen voor om een grote tent op de loskaai te plaatsen wat Marcel verontruste. Onder impuls van Patrick werd het na jaren 'the place to be!'

- samen met Va Van Roose plaatsten we een aantal jaren een kerststal op de markt. Ik zorgde onder andere voor de schapen die ik in 't Veer kweekte. Bazar Sint Rita schonk kindeke Jezus. Sommige klanten van de Hobbit (nu The Barrel) maakten er een sport van om de pop weg te nemen, om zo Emmanuel Monbaliu een loer te draaien. Op een Kerstnacht hadden ze het hekken open laten staan zodat de schapen ontsnapten. Gelukkig liepen ze niet op de Koninklijke Baan. Bij een eventueel accident was de eigenaar van de schapen verantwoordelijk!
- ook voor Vlissegem kermis kon ik niet achterblijven. Samen met Eric Maelfeyt – Rudy Rotsaert en Jan Kerckhove hebben we het Boerencomité opgericht. Onze eerste activiteit was hanengekraai op Vlissegem kermis. De hanen van verschillende rassen werden in aparte kooien geplaatst. Om de mooiste haan te kiezen, had ik het idee opgevat om Jean-Luc Dehaene uit te nodigen, wat lukte. Hij koos voor een haan met een kale nek. 'Dit is Elio Di Rupo' zei hij.

De keuze van de Minister. Zijn vrouw, Eric en Goedele kijken toe.

Eveneens spraakmakend waren onze wereldrecords van de langste worst en de meeste beha's. Het hield het Dorp maanden in de ban. Bij de voorstelling aan de pers van het laatste record hield ik mij wijselijk op de vlakte. Ik kon toch moeilijk als lesgever aan de Hogeschool met een Beha op mijn hoofd in een krant komen te staan. De records werden gebroken maar we konden ons geen Deurwaarder permitteren. Het Comité was zelf bedruipend en we dienden alle onkosten te recupereren via onze dranktent. Zo gingen we de vrijdagavond van start en we waren al een vat kwijt aan onze vrijwilligers!